א פארזוך
A TASTE

פון דעם רבינ'ס פארברייגנגענס
of the Rebbe's Farbrengens

פ' וישלח

אַ קליינער פארזוך
פון יעדער פארברייגנגען
פונעם רבי'ן
אויף דעם שבת
(סך הכל 24)

A small taste
of each farbrengen
of the Rebbe
on this Shabbos
(24 in total)

Issue No. 41 | יוצא לאור לש"פ וישלח, י"ח כסלו, ה'תשפ"ז

Introduction:

The goal of this publication is to give you a small taste of the Rebbe's Farbrengens throughout the years. The Rebbe spent countless hours on Shabbos farbrenging with us, teaching us, guiding us, and uplifting us.

These farbrengens are preserved in thousands of pages, waiting to be learned and relived by every chossid today.

We hope this publication helps make the Rebbe's Farbrengens a part of your Shabbos.

This booklet is just a taste.
One cannot become full from just a taste!

Please share this with your friends and family

May we be zoche to a new Farbrengen with the Rebbe himself, now!

Please consider participating in the cost of printing the "Taste":
Visit taste.study/participate

נסדר ע"י דובער בן אסתר
A **berel.me** Project

לע"נ הרה"ח הרה"ת ר' יהודא ליב ב"ר חיים ברוך ע"ה אלעווסקי
ולע"נ הרה"ח הרה"ת ר' משה יהודא ב"ר צבי יוסף ע"ה קאטלארסקי

The parts of the date that are **Bold**, are the parts that match **this year's kvius**.

1	**ש"פ וישלח**	**י"ד כסלו**	תשי"ד	
2	**ש"פ וישלח**	**י"ח כסלו**	**תשט"ז**	
3	**ש"פ וישלח**	**י"ד כסלו**	תשי"ח	
4	**ש"פ וישלח**	**י"ח כסלו**	**תשכ"ג**	
5	**ש"פ וישלח**	**ט"ז כסלו**	תשכ"ה	
6	**ש"פ וישלח**	**י"ג כסלו**	תשכ"ז	
7	**ש"פ וישלח**	**י"ד כסלו**	תשכ"ח	
8	**ש"פ וישלח**	**ט"ז כסלו**	תשכ"ט	
9	**ש"פ וישלח**	**י"ט כסלו**	תש"ל	
10	**ש"פ וישלח**	**י"ד כסלו**	תשל"א	
11	**ש"פ וישלח**	**י"ט כסלו**	תשל"ג	
12	**ש"פ וישלח**	**י"ט כסלו**	תשל"ז	
13	**ש"פ וישלח**	**י"ח כסלו**	**תש"מ**	E
14	**ש"פ וישלח**	**י"ד כסלו**	תשמ"א	E
15	**ש"פ וישלח**	**ט"ז כסלו**	תשמ"ב	E
16	**ש"פ וישלח**	**י"ח כסלו**	**תשמ"ג**	E
17	**ש"פ וישלח**	**י"ד כסלו**	תשמ"ה	E
18	**ש"פ וישלח**	**י"ז כסלו**	תשמ"ו	E
19	**ש"פ וישלח**	**י"ח כסלו**	**תשמ"ז**	E
20	**ש"פ וישלח**	**י"ד כסלו**	תשמ"ח	
21	**ש"פ וישלח**	**י"ז כסלו**	תשמ"ט	
22	**ש"פ וישלח**	**י"ח כסלו**	**תש"נ**	E
23	**ש"פ וישלח**	**י"ד כסלו**	תנש"א	E
24	**ש"פ וישלח**	**ט"ז כסלו**	תשנ"ב	E
	ש"פ וישלח	**י"ח כסלו**	**תשפ"ז**	

*E indicates that there is an English transcript of this Farbrengen. See the back of this booklet

ש"פ וישלח, י"ד כסלו
תשי"ד

אז די נשמה זעהט דאס, טענה"ט זי, וואס שטופט מען מיר אין א זאק זודעקע פלייש און ביינער. און מצד דעם גודל היסורים איז דאס א ענין פון הכרח.

ה. פונדעסטוועגען, איז כדאי דער גודל הירידה מיט יסודי הנשמה צוליב די עלי' שאחרי הירידה וואס דאס איז א עלי' גדולה ביותר, אסאך העכער פון דעם מעמד הנשמה קודם ירידתה בגוף, וואס ניט, וואלט דאך ניט געליינט די ירידה, מוז מען דאך זאגען אז די עלי' איז פון דעם ארט וואו זי איז פריער געשטאנען, וואס די עלי' האט געקאנט זיין נאר דורך די ירידה.

וואס באמת פון דעם אליין וואס די נשמה איז יורד בשביל דער עלי', פון דעם אליין איז מובן, אז עס איז א עלי' באין ערוך, און אז אן דער ירידה האט די עלי' ניט געקאנט זיין, וואס דער אויבערשטער איז דאך דער עצם הטוב להטיב, איז אויב די עלי' וואלט קאנען זיין אויך באופן אחר (אדער עס איז ניט אזא עלי' גדולה?) וואלט דער אויבערשטער ניט אנגעטאן אזוי פיל יסורים, דער נשמה צוליב די עלי', און וויבאלד אז די נשמה איז יורד לעוה"ז א ירידה באין ערוך, די גרעסטע ירידה וואס עס קאן זיין

– וואס אויב עס וואלט געווען נאך א נידעריקער ארט, וואלט די נשמה יורד געווען אויך אהין, ווי עס שטייט ושקל בפלס הרים, שטייט אויף דעם דער משל פון א ליווער, אז בשעת מען וויל אויפהייבען א שטוב, הייבט מען דאס אויף פון דעם מטה דוקא, וואס אויב מען זאל דאס אויפהייבען פון דעם מיטען, וועט דער מטה בלייבען, אזוי איז אויך דעם ענין הבירורים, אז די נשמה איז יורד אין מקום התחתון ביותר אויף מברר זיין אים –

איז א ראי' פון דעם, אז קיין אנדער ברירה און וועג אז די נשמה זאל קאנען עולה זיין אין אזא עלי', איז ניטא, און אז די עלי' גדולה ביותר, א עלי' באין ערוך וואס דערפאר ליינט די ירידה לבירא עמיקתא באין ערוך, וויעל די עלי' איז לאיגרא רמה וואו די נשמה איז עולה איז אויך באין ערוך.

ו. איצטער קאן מען זיך פארשטעלען ווי גרוים עס איז די יסורי הנשמה בשעת אז די ירידה איז פראן און דער תכלית המכוון פון דעם וואס דאס איז די עלי' איז ניטא, יעמולט איז דאך דאס

ש"פ וישלח, י"ח כסלו
תשט"ז

און בשעת אז ס'איז א סדר פון לבן גרתי, יעמולט איז די גשמיות ניט מבלבל צו רוחניות, און יעמולט ווערט נמשך במילא די המשכה אויך בגשמיות, וואס דאס איז ויהי לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה אין רוחניות, ווי ס'איז מבואר אין אור התורה, ובמילא אויך שור וחמור צאן ועבד ושפחה אין גשמיות.

ה. און דאס איז אויך וואס ער זאגט עם לבן גרתי ואחר ער עתה, ווארום יעקב מצד עצמו איז שוין געווען גרייט צו גיין אנקעגן דער גאולה שלימה, מצד אים איז שוין געווען אלץ מבורר ומתוקן, במילא האט ער שוין געקענט גיין אין הר שעיר בו', נאר מצד עם והצאן עלות עלי, די קליינע שעפאלאך וואס זיי זיינען נאך ניט גרייט, איז אויב ודפקום יום אחד, מען וועט גיין מיטן סדר פון אחישנה, ומתו כל הצאן, עס וועט זיין א כלות הנפש מצד דעם ריבוי אור, ובמילא וועט ניט נתברר ווערן אלע ניצוצות, דערפאר איז ער איבער געבליבן אין גלות, ואתהלכה לאט לאט, בכדי צו מברר זין אלע ניצוצות, און דאס זאגט ער עם לבן גרתי ואחר ער עתה, מצד דעם וואס עם לבן גרתי, בשביל בירור הניצוצות, דערפאר איז ואחר ער עתה.

וכמו כן בכל דור ודור איז די צדיקי הדור זיי זיינען שוין גרייט צו גיין אנקעגן דער גאולה שלימה אין א"י, נאר מצד דעם והצאן עלות מוזן זיי ווארטן, און דער אויבערשטער זאל געבן עס זאל זיין ביידע מעלות, די מעלות פון בעתה, און די מעלות פון אחישנה, כמבואר בשערי אורה אז אין יעדער אופן איז פאראן א מעלה, זאל דער אויבערשטער געבן אז במהרה בימינו בקרוב זאל זיין דער בעתה אחישנה.

ו. און דאס איז די נקודה וואס מען דארף איבערגעבן אין די שולס, אז יעדער איד קען האבן דעם שור וחמור וצאן ועבד ושפחה ניט נאר אין רוחניות נאר אויך אין גשמיות, נאר עס פאדערט זיך צו דעם, מען זאל וויסן אז עם לבן גרתי, גאנץ עוה"ז איז מער ניט ווי גרתי. דער ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה והיו ימיו מאה ועשרים שנה, איז דאס אלץ מער ניט ווי גרתי, וואס יעמולט איז די גשמיות ניט קיין סתירה צו רוחניות, וואס במילא איז ותרי"ג מצות שמרתי, ובמילא איז פאראן דער שור וחמור צאן ועבד ושפחה אויך אין גשמיות.

וק"ו פון גאולת מצרים, ומה בגאולת מצרים האט מען דאך מיטגענומען אלע זאכן פון מצרים, וינצלו את מצרים, אז ביזת הים איז גארנישט לגבי דאס וואס מ'האט מיטגענומען בגאולת מצרים, היינט מכ"ש בגאולה העתידה, וואס ס'איז א גאולה שלימה שאין אחרי' גלות, וועט מען אודאי מיטנעמען כל העניינים ברוחניות ובגשמיות.

און וויבאלד אז די גאולה הכללית איז אפהייניגיק אין דער גאולה הפרטית פון יעדער אידן כמבואר באגה"ק, וואס דאס איז תלוי אין דער הנהגה פון עם לבן גרתי, במילא קומט אויס אז מען האט אלע ענינים ברוחניות ובגשמיות.

ז. דאס אויך דער ענין פון פ' וישב – מען גייט דאך איצטער פון פ' וישלח צו פ' וישב – רעדט זיך דארטן ווען מכירת יוסף וואס דאס איז געווען דער התחלת הגלות, דער אמת – אבער – איז דאך דאס געווען צוליב דעם ויצבור בר, וואס יעמולט איז דאס ניט קיין ענין פון ירידה נאר אדרבה

This year's קביעות!

ש"פ וישלח, י"ד כסלו
תשי"ח

מבלבל זיין פון זי זיין בשעת מעשה בתכלית הדביקות.

דאס איז געווען דער ענין פון בעש"ט. ולפועל איז דאס נמשך געווארן אזן דורכגעטאן געווארן דורך דעם אלטן רבי'ן והנשיאים אחריו,

הנחה בלתי מוגה

אחריו, דורך דעם וואס זיי האבן מגלה געווען חסידות חב"ד, וואס זי – חסידות חב"ד – פארבינדט אויך דעם שכל אנושי מיט אלקות אזן גיט די מעגליכקייט אז אויך בשעת ער איז זיך עוסק בכל דרכיך – טאקע עכ"י תורה, ס'איז דאך אבער בכל דרכיך – זאל ער זיין כארבונדן מיט אלקות.

און ווי די שיטה כון חב"ד איז אז מען דארף זיך ניט כארלאזן אויף די נשיהים נאר מען דארף טאן אליין, הייסט דאך דאס אז מען גיט א כה יעדער אידן ער אליין זאל עס דורכטאן, אז זיינע דפרים גשמיים זאלן אים ניט שטערן פון זו זיין פארבונדן מיט אלקות.

און נאך מערער – ניט נאר אז דאס זאל אים ניט שטערן, אז אויך בשעת עסקו בהדברים הגשמיים זאל ער שטיין בדביקות, נאר נאך מערער, אז מיט די גשמיות גופא זאל ער זיין פארבונדן, כמ"ש בכל דרכיך דעהו, אז אין דרכיך גופא, זאל זיין דער דעהו, דעת באלקות, דבחי' דעת הוא הבנה חזקה, הכרה והרגשה.

ובשעת מען טוט דורך די עבודה פון בכל דרכיך דעהו, ע"י לימוד תורה החסידות, דורך דעם ווערט נתקיים חלומו של יוסף אז כולם משתחוים לו,

און דאס איז אויך א הכנה להגילוי דלע"ל, ומלאה הארץ דעה את הוי', אז עס וועט זיין א ענין פון דעת, בחי' נעלית בהכרה והרגשה, וואס מצד דעם וועט ניט זיין קיין חילוק פון קטנם ועד גדולם (דחילוקים אלו שייכים בחיצוניות דוקא משא"כ בפנימיות), און דאס וועט ארויפקומען אויך אין גשמיות, אז מען וועט אנזעהן אלקות אויך בעיני בשר.

ש"פ וישלח, י"ח כסלו
תשכ"ג

וואס עד"ז האט זיך דאך נאך אנגעהויבן פון בעש"ט, וואס ער האט מחדש געווען דעם דרך בשנת תבוא עליו ברכה, אז די ערשטע זאך זאל מען זיך אפגעבן צו מטיב זיין דעם מצב הגשמי פון אידן, וואס אהבת ישראל איז דאך א כלי צו אהבת ה', נאך מערער אז כולא חד, נאך מערער אז ס'איז נאך גרעסער פון אהבת ה', אוהב מה שאהוב אוהב.

צדיקים זיינען דומים לבוראם, איז כשם ווי דער אויבערשטער שיקט דאך שלוחים, דאס זיינען די מלאכים שעל ידם נמשך ההשפעה בעולמות, אזוי אויך האבן די רביים געטאן די עבודה פון הפצת המעינות חוצה ע"י שלוחיהם, דשלוחו של אדם כמותו, וואס די שלוחים זיינען דוגמת השלוחים וואס יעקב האט געשיקט צו עשו'ן בכדי לבררו, לאפכא חשוכא לנהורא, מאכן פון חוצה מעינות.

איז די הוראה להשלוחים אז זיי דארפן זיין אין אופן פון "מלאכים ממש", וואס דאן קענען זיי דורכפירן זייער שליחות.

אמת טאקע אז שלוחו של אדם כמותו, איז אבער מצד גוף החומרי, אויב מ'זאל זיך פירן אין די הגבלות הגוף וכו', איז דאך עלול אז ניט נאר אז דער שליח וועט ניט אויפהויבן דעם חוצה מאכן פון אים מעינות, נאר אדרבה, אז דער חוצה זאל גאר אויך אים מוריד זיין, איז בכדי שישלים את שליחותו דארף ער זיין בדוגמת א מלאך, וואס יעדער איינער האט דאך אין זיך דעם ענין פון מלאך, וכמרז"ל אז ס'איז פאראן שלשה דברים שבהם שוה לבהמה ושלשה שבהם שוה למלאך, און פון די מצות וואס אן איד איז מקיים וועלן דאך באשאפן מלאכים, ונמצא, אז יעדער איד האט אין זיך ענין המלאך.

ואדרבה, זיי זיינען נאך העכער פון מלאכים, דמלאכים כשירדו למטה האבן זיי נופל געווען ממדריגתם, וישראל איז כל עבודתם אויף מאכן פון דעם גוף הגשמי, שבג' דברים שוה לבהמה, ער זאל זיין א מלאך.

– וואס דאס איז דאך אויך דער ביאור אז די מלאכים זיינען מעלה די תפלה ותומ"צ פון אידן, גפיף לון ונשיק לון, אבער לאידך גיסא, דארפן זיי דאך אנקומען צו עבודה פון אידן, וכמרז"ל אז בשעת די מלאכים האבן געפרעגט ווען איז ר"ה האט מען זיי געענטפערט אז דאס דארף מען פרעגן בא ב"ד שלמטה דוקא, נצחונו בני נצחוני, והיינו, אז אין אמת'ן זיינען אידן דא למטה טאקע העכער פון מלאכים, וואס דערפאר קענען זיי דא למטה מאכן רוחניות, ולא כמלאכים דכשירדו למטה נפלו ממדריגתם, אך מ"מ וויבאלד די תומ"צ ותפלה זיינען דאך פארט מלובש בגשמיות, דארפן עס די מלאכים אויסאיידלען, איז אזוי ווי מ'זאגט אז עס דארף זיין דער גפיף לון פון די מלאכים, כמו"כ בעבודת האדם גופא דארף זיין דער גפיף לון, אויסאיידלען זיינע

הקדושה. ואעפ"י אַז מען גיט זיי בחינת חיצוניות בלבד, וואָרום וכבודי לאחר לא אתן[162], אָבער חיצוניות גיט מען זיי דאָך יאָ.

דעריבער דאַרף יעדער מצוה דער־נעמען עד עצם הנפש, און מען דאַרף זיך אָפהיטן פון יעדער עבירה מיט אַ תנועה פון מס"נ אַן קיין שום חשבונות[163].

אמת טאַקע, אַז עבודה דאַרף זיין על פי טעם ודעת, בכדי עס זאָל אַדורכנעמען די כחות פנימיים, אָבער התחלת העבודה דאַרף זיין בקבלת עול למעלה מטעם ודעת. און אויב התחלת העבודה איז בקב"ע און מסי־רת נפש אַן חשבונות, דאַן דוקא[164] קען שפעטער זיין די עבודה עפ"י טעם ודעת, במדידה והגבלה, עפ"י התורה.

כז. צום סוף פון זיין פירוש אויף דער סדרה זאָגט רש"י[165]: מגדיאל הוא רומי. דאַרף מען פאַרשטיין — וכנ"ל אויך לויט פשוטו של מקרא — וואָס וויל דאָ רש"י זאָגן; און צוליב וואָס דאַרף ער מפרש זיין אַז מגדיאל איז רומי?

ש"פ וישלח, י"ג כסלו
תשכ"ז

הנהח הת' בלתי מוגה

בלתי מוגה

Download this Farbrengen

22 pages

6 / 24

ש"פ וישלח, י"ד כסלו
תשכ"ח

דאס וואס איך האב געטאן איז בלויז געמאכט א מחאה, וואס מיר ווי סיי די וועלכע הערן וועלן הערן סיי ווי סיי, און די וועלכע הערן ניט וועלן וויטער ניט הערן, מצד מדת הנצחונות שבהם, ואולי אז וויבאלד אז מען זינגט דאך א ניגון פון שמח"ת, וואס שמח"ת שאט ניט קאן זיין אז זיי וועלן ניט וועלן אויספירן און עס וועט ביי זיי פועל'ן.

זיכער וועלן מארגן וועלן נייע טענות איז אבער מארגן קאן משיח קומען.

(הפסיק בפנים שוחקות ואמר:) איך האב געהערט פון איינעם, אז בשעת כ"ק מו"ח ארמו"ר איז ארויס געגאנגען מיט א קול קורא וועגן לאלתר לחשובה לאלתר לגאולה, האט איינער דעמאלט געטראפן א צווייטן און האט ביי אים געפרעגט, וועל זיינען דאס די ליובאוויטשער (וויל דעמאלט איז געווען פיר יאר זינט ליובאוויטש איז געקומען אין אמעריקא, במילא האט ער ניט געוואוסט וועל דאס איז) האט יענער אים געענטפערט, ליובאוויטש זיינען וויל ברואים וועלכע גלויבן אז מארגן קאן משיח קומען, מארגן ממש קאן משיח קומען.

דאס איז אבער בטוח אז מצות חפילין וועט איינעמען די וועלט און דאס וועט ברענגען משיח, כמבואר בזהר ועד"ז במדרש, וער"ז איז דאס אויך דא אין גמ' איך ע"ז, אז פאר משיח וועט קומען וועט מען טענה'ן ננתקה את מוסרותימו, ונשליכה ממנו עבותימו, אין גמ' זאגט ער אז מוסרותימו גייט אויף רצועות התפילין של יד ושל ראש, און עבותימו גייט דאס אויף ציצית, איך זהר שטייט אבער אז ביידע ענינים גיין אויף תפילין מוסרותימו גייט אויף של ראש און עבותימו גייט אויף של יד. ובמילא פאר משיח דארף זיין א ההתחזקות יתירה בענין תפילין, און דאס וועט צוברענגען אז עס וועט זיין ועלו מושיעים בהר ציון ביאת משיח צדקינו בקרוב ממש.

ד. פאר פירש"י וועט מען מסיים זיין וועגן דעם פריערדיקן ענין, מסתמא וועלן דאך זיין שאלות על הנ"ל, און במילא זאל מען דאס אריין ברייגען בטבוע זו ובמילא בהשבת לאחר י"ט כסלו וועט מען פארענטפערן די שאלות, און אויב איך וועל זיך דארפן אנטשולדיקן וועל איך זיך אנטשולדיקן בע"ה.

אע"פ אז עס איז פאראן א התוועדות בי"ט כסלו, נאך פאר שבת, איז אבער עכט ענין בעווען שבת, וואס דער יצה"ר האט מצליח בעווען און עס האט זיך געטרעט וועגן דעם בשבת וואס עס דארף זיין כל מלאכתך עשוי' ובמילא דארף דאך די תשובה אויך זיין בשבת, וויל עס דארף דאך זיין באותו פרק און באותו

ש"פ וישלח, ט"ז כסלו

תשכ"ט

זאל מען פרעגן ביי יעקב'ן אליין אויב דאס איז יושר; עשו איז דא געווען די גאנצע צייט, און דו קומסט אהער פון א צווייטן ארט מיט א גאנצן רכוש (און צוליב וואס איז ער געקומען, צוליב אן אלטע מאמע וואס איז שוין ניטא אויף דער וועלט, נאר וואס זי האט אים געראטן), דערפאר דארף עשו אוועקגיין?!

וביותר איז דאס מוקשה: יעקב האט אפילו ניט מכריח געווען עש'ן צו גיין, נאר ויקח עשו את נשיו וילדיו און איז אליין אוועק. וואס דאס מאכט עס נאך שווערער.

אויף דעם ברענגט רש"י דעם פירוש המדרש, וויבאלד אז אין פשטות איז דער פסוק אינגאנצן ניט פארשטאנדיק, מוז מען האבן נאך א טעם. און ניט אז דער מדרש האלט ניט פון דעם טעם וואס שטייט אין פשטות הכתוב, נאר דער מדרש איז מוסיף נאך א ביאור אין פסוק, דער טעם פארוואס איינער האט געדארפט אוועקגיין, איז ווייל כי הי' רכושם רב. נאר די שאלה איז, פארוואס איז עשו אוועק בעת עס האט ניט קיין ארט אין שכל, כנ"ל. אויף דעם קומט דער מדרש און זאגט, אז עשו איז אוועק צוליב דעם וואס ס'איז פארהן א שטר חוב, און עשו האט ניט געוואלט אפצאלן דעם חוב, דערפאר איז ער אוועק.

לכאורה איז אבער ניט פארשטאנדיק כנ"ל: דער אוועקגיין אין שעיר, דאס אליין איז אן ענין של גלות?

נאר דאס ווערט פארשטאנדיק וועדן פון די רש"י אויף כי גר יהי' זרעך בארץ לא להם, וואס פון דער גופא זעט מען אז מען קען זיין אין ארץ כנען און דאס זאל הייסן אן ענין של גלות, און דערפאר שטייט ביי יצחק'ן – הגם ער איז געווען אין ארץ כנען, און ניט ארויס אין חו"ל, וויל עד איז געווען א עולה תמימה – ויגר יצחק בגרר, לשון גירות, און אזוי אויך ביי אברהם און יעקב'ן. און דאס איז וויל דער ענין הגלות איז ניט הלוי צי ער איז אין ארץ כנען צי ער איז ארויס פון ארץ כנען, ווארום מען קען זיין אין ארץ כנען און דאס גופא זאל זיין אין אופן של גלות, און דאס איז דער פריעה חוב, וואס דערפאר

ש"פ וישלח, י"ט כסלו
תש"ל

מלאכה, איז דאס מותר, וואורום ער איז ניטא ביי דער מלאכה; ביז אז אין ביהמ"ק ווערט דאס א מצוה, וואס דאס איז ע"ד ווי מ'האט בערעדט אין מאמר אז אין ביהמ"ק איז אתרא שפילה לי, אז דער מקום אליין איז למעלה מן המקום, עד"ז איז בענין זה, אז דער איסור ווערט מותר.

זעט מען אז דער אויפטו פון שבת איז, אז דאס האט בכח מהפך זיין די ענינים פון חול און מאכן פון זיי א מצוה, וואס דאס איז דער ענין פון זדונות נעשו לו כזכיות, די עבודה פון אתהפכא, אז מ'איז מהפך פון "ברבים" אז עס ווערט "עמרי", און מ'פועל'ט דאס ניט נאר אין ביהמ"ק, נאר אומעטום, (ווי מ'זעט אז אומעטום איז מותר א מלאכה אן א מחשבה?)

דאס איז אויך וואס חסידות מאנט אז עס דארף זיין די עבודה פון בכל דרכיך דעהו, אז ניט נאר מ'זאל איבערמאכן א חלק פון דעם מענטשן, און דאס זאל ער אויסנוצן אין קדושה, נאר עס דארף זיין בכל דרכיך, אין אלע פון זיינע ענינים דארף זיין דעהו, וואס דעהו איז דאס ווי דוד האט געזאגט צו שלמה'ן דע את אלקי אביך, די מצוה רמה ונשאה ווי ער זאגט אין אבה"ק, און דאס דארף פועל'ן אויף אלע ענינים, ניט נאר כל מעשיך לשם שמים, נאר אויך בכל דרכיך דעהו.

און דורך דעם וואס מ'איז מהפך לקדושה די ענינים פון קליפת נוגה, טוט מען אויף עי"ז א בירור אויך אין שלש קליפות הטמאות לגמרי, וואורום אלע ענינים וואס עס זיינען דא איז ג' קליפות הטמאות זיינען דא אין קליפת נוגה, וואורום אויב עס וואלט ניט געווען אין קליפת נוגה, וואלט דאס ניט בעקענט זיין אין גקה"ט, ובמילא ע"י העבודה מיט ק"נ טוט מען אויף א בירור אויך אין גקה"ט.

וואס דאס איז ע"ד ווי די גמרא (חולין קס,ב) זאגט אז כל דאסר רחמנא שרא לן כותי', ובמילא ע"י הבירור אין די ענינים המותרים וועדט א בירור אויך אין גקה"ט, אז דאס וואס קען עולה זיין איז עולה, און די איבעריקע ווערט נתבטל. און ווי מ'זאגט אויף כי ציד בפיו, אז דאס גייט אויף די ניצוצי קדושה, די נשמות פון ר"מ און ר"ע, וואס דאס נעמט מען ארויס ע"י די בירורים.

דאס איז אויך פארבונדן מיט י"ט כסלו, וואס דעמאלט איז געווען דער ענין פון אתהפכא, דער כי ברבים היו עמדי.

פון דעם קאן מען נעמען א ענטפער פאר די אלע וואס קלאגן זיך אז זיי קענען ניט מפיץ זיין חסידות וויבל ביי זיי אליין איז נאך פאראן כמה ענינים וואס זיי דארפן מתקן זיין. איז דער ענטפער אויף דעם, אז מ'דארף ניט נתפעל ווערן פאר קיינע ענינים, ואדרבה, אט די התרחבות פון דעם נפה"ב וואס

ש"פ וישלח, י"ד כסלו
תשל"א

בס"ד. שיחת ש"פ וישלח, י"ד כסלו, תשל"א. הבחת הת׳ בלתי מוגה

א. היינטיקער שבת איז דאך צווישן יו"ד כסלו און י"ט כסלו, [אזוי איז אלע מאל – אז צווישן יו"ד כסלו און י"ט כסלו מוז זיין א שבת, ווארום א"א לשבעת ימים בלי שבת, ובפרט אז צווישן יו"ד און י"ט זיינען פאראן אכט טעג, קענען דאך זיין אפילו צוויי שבתים] און אפ דער שבת פארבינדט די צוויי ענינים, יו"ד כסלו (דעם יום הגאולה פונעם מיטעלן רבי׳ן) מיט י"ט כסלו (דעם יום הגאולה פון דעם אלטן רבי׳ן).

וואורום אין שבת זיינען דאך פאראן צוויי ענינים: איין ענין וואס "מיני׳ מתברכין כולא יומין" (ראה זח"ב סג, ב), אז פון שבת ווערט נמשך אין די אלע ימי השבוע שלאחרי השבת; און א צווייטער ענין, אז שבת האט א שייכות צו די טעג פון וואך וואס זיינען פאר שבת, אז שבת טוט אויף דעם "ויכולו" אין "השמים והארץ וכל צבאם" (בראשית ב, א), וואס "ויכולו" איז מלשון תענוג, ד.ה. אז שבת פועל׳ט א תענוג ושלימות אין די טעג פון דער וואך שלפני׳; און אויך כמארז"ל (ע"ז ג, א) "מי שטרח בע"ש יאכל בשבת", אז שבת איז תלוי אין די עבודה פון די ששה ימים שלפני השבת – דעריבער, ווי׳באלד שבת האט אין זיך אט די צוויי ענינים, קומט דאך אוים אז שבת פארבינדט די וואך וואס פאר שבת מיט די ימי השבוע שלאחרי השבת; און דאס איז א שייכות גלוי׳, ביז אז די שייכות איז נוגע להלכה בפועל,

דאס איז די מעלה אין דעם שבת וואס איז צווישן יו"ד כסלו און י"ט כסלו, כקביעות שנה זו, אז יו"ד כסלו פאלט אוים אין דער וואך פאר היינטיקן שבת, און י"ט כסלו אין דער וואך נאך היינטיקן שבת, דעמאלט פארבינדט דער יום השבת שבינתיים די צוויי ענינים.

אע"פ אז עס זיינען פאראן חילוקים צווישן דער גאולה פון דעם מיטעלן רבי׳ן ביו"ד כסלו, און דער גאולה פון דעם אלטן רבי׳ן בי"ט כסלו, כמבואר במ"א, און אין די שיחות פון רבותינו נשיאנו – ביידע זיינען אבער גלייך מיט דעם וואס ביידע גאולות זיינען געווען פארבונדן מיט תורת החסידות און מיט הפצת המעיינות, און ווי דער מיטעלער רבי שרייבט בההקדמה פון כמה

ש"פ וישלח, י"ט כסלו
תשל"ג

דער אויבערשטער שוועריקייטן אז ער זאל פאלגן נידעריקער?

אויף דעם זאגט מען אים, אז אדרבה דער אויבערשטער וויל דאך אז ער זאל גיין העכער, און ווי קען ער דאס טאן, דוקא לאחר וואס עס איז דא א ירידה, דורך דעם דוקא קאן ער דערלאנגען גאר העכער, וואס כ"ז איינער גייט עפ"י סדר קאן ער נישט גיין העכער, וואס עס געפינט זיך דאך אין זיין מיצר, און בכדי ארויסקריכען פון זיין מיצר, אויף דעם דארף מען העכערע כוחות, דעריבער זאגט מען וממנה יושע, אז דוקא דורך דעם וואס ער גייט שלא עפ"י סדר קאן מען צוקומען צו א העכערע דרגא ווי עס וואלט געווען אן דער צרה, און דאס האט מען געזען יט"כ די התחברות וואס האט זיך יעמולט אויפגעטאן, וואס ערשט האט עס געדארפט זיין אין דעם מקור, און דערנאך איז עס ארויסגעקומען ביז דעם חוצה,

און דא קריגט מען ארויס די הוראה, און דאס איז וואס עס קומט צו גיין איינער און טענה'ט, אויב דער אויבערשטער וויל אז ער זאל טאן אין הפצת המעינות חוצה, איז פארוואס דארף עס קומען דורך שווערקייטן, למה היתה כזאת לפנינו ית', ועד"ז דער וואס געפינט זיך אין דעם חוצה, טענה'ט ער נאך וואס האט דער אויבערשטער אים דארטן געשטעלט,

אויף דעם זאגט מען אז אדרבא וממנה יושע דוקא דורך דעם וואס עס קומט אן מיט שווערקייטן, און דאס וואס ער געפינט זיך אין דעם חוצה איז דאס געווען בכוונה העלינה, בכדי ער זאל צוקומען נאך העכער, וואס דאס איז ע"ד ווי מען רעדט בנוגע נה"א, אז מצ"ע זאגט מען דאך אז טהורה היא, און דאס וואס מען האט אין אראפגעשיקט דא למטה איז דאך בכדי אז דורך דער ירידה זאל זי צוקומען נאך העכער, עד"ז בנוגע די ירידה פון דעם מאסר, און דערנאך דוקא דורך דעם איז מען צוגעקומען צו א מדרגה נעלית,

וואס דאס איז בכללות די הוראה וואס מען קריגט ארויס פון יט"כ, מיט א התבוננות קלה במבט ראשון, אז בשעת א איד זעט אז עס איז דא א געוויסער ענין וואס קומט דורך שווערקייטן, זאגט מען אים אז אדרבה דורך דעם קומט ער נאך העכער, און ביז אז ער האט בכוח אויף אויפטאן אין דעם חוצה, און ביז צו דעם "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו" און ווי רש"י זאגט אז יעקב האט שוין צוגעגרייט דעם דרך פאר די אידן נאך דעם, והיות אז יעקב איז דאך אן איש אמת במילא האט ער דאס טאקע אזוי דורך געפירט, און פון דעם האט מען דעם כוח אויף איבער מאכען דעם "אל זר אשר בקרבך", און ביז דעם ועלו מושיעים בפועל וואס יעמולט וועט זיין דער והיתה לה' המלוכה, וואס דאס אלץ וועט זיין דורך יפוצו מעינותך חוצה וועט זיין דער קאתי מר בביאת משיח צדקנו ובקרוב ממש.

* * *

ב. בנוגע דער אגה"ק וואס דער אלטער רבי האט געשריבען בנוגע צו יט"כ, איז נאכן ענין בנוגע דעם עצם נס אז עס איז געווען אין אן אופן פון "הגדיל והפליא ה' לעשות בארץ", זאגט ער נאך דעם, אז די גאולה איז אויסגעקומען אויף דעם טאג פון הילולא רבה פון רבו המגיד, וואס הינטיגען יאר ווערט דאך פיר הונדערט יאר צו זיין הסתלקות וואס דערפאר האט מען אריינגעלייגט די השתדלות אויף איבער דרורקען פון זיינע ספרים, דער אור תורה אדער רמזי תורה, און דער לקוטי אמרים מגיד דבריו ליעקב, וואס הגם זיי זיינען דאך צווישן באזונדערע ספרים, אבער מען געפינט בכמה מקומות פון די צוויי ספרים אז עס שטייט דעם זעלבען ענין אבער מיט אנדערע אותיות, אבער אין דעם תוכן זייערע זיינען דער זעלבע,

ש"פ וישלח, י"ט כסלו
תשל"ז

אויב דאס איז אזא חוצה וואס קומט צו אים, איז דאס ניט אמיתית הענין פון חוצה, ווייל ס׳איז דאך דא נידעריקער דערפון; אמיתית הענין פון חוצה איז, אז ער ווייסט באר ניט פון די מעיינות, און ער ווייסט ניט אז עס פעלט אים עפעס און ער דארף עפעס זוכן - און אויך איז דעם חוצה דארף ער פועל׳ן, דורך דעם וואס ער גייט ארויס אין חוצה, און אהינצו ברענגט ער די מעיינות.

וואס דאס איז דער ענין פון "ויצא יעקב מבאר שבע", אז יעקב איז ארויסגעגאנגען פון באר שבע, וואס דאס איז געווען א"י, און דארטן האט געלעבט יצחק אביו - און "וילך חרנה" - אין חרון אף של מקום בעולם (פירש"י ס"פ נח),

ועד"ז דארף זיין ביי יעדער איד, אז ער דארף ארויסגיין ממקומו - ווי דער דמב"ם (מו"נ ח"א פ"ח) איז מבאר אז "מקום" מיינט דעם ענין המעלה - און גיין אין חרון אף של עולם, ווי געזעדט אין די פריערדיקע התוועדות (יו"ד כסלו) בארוכה.

ד. אזוי ווי אלע ענינים פון קדושה, דארף דער ענין פון "יפוצו מעינותיך חוצה" זיין אין אן אופן פון "מעלין בקודש" (ברכות כח, א). וואס דאס איז דאך א ציווי פון תורה, איז דאס אויך א נתינת כח, ווארום "איני מבקש לפי כחי אלא לפי כוחן" (במדב"ר פי"ב, ג), מוז מען זאגן אז דער ציווי איז אויך א נתינת כח.

וואס "מעלין בקודש" דארף זיין אין אלע ענינים פון קדושה, אנהויבנדיק פון קדשים קלים, ביז אפי׳ אין א מנהג ישראל וואס תורה הוא (הוד"ה נפסל מנחות כ, ב), ביז אז אפי׳ אין דברי הרשות - בשעת דאס איז אין אן אופן הרצוי, אז דאס איז לשם שמים, און נאך העכער: בכל דרכיך דעהו, איז וויבאלד אז דאס איז באופן הרצוי, דארף אין דערויף זיין "מעלין בקודש".

ועאכו"כ אן ענין וואס אין תורה גופא איז דאס אין דער דרגא פון קודש; וואס בכלל זיינען דאך דא ד׳ דרגות: קודש, תדומה, מעשר שני און חולין. איז דאך דערפון פארשטאנדיק בנוגע צו פנימיות התורה, וואס אין הודה גופא איז דאס בדרגת קודש - אז ס׳דארף זיין דער ענין פון "מעלין בקודש", במכ"ש פון כל עניני התורה.

ד.ה. אז פון דעם י"ט כסלו דארף מען מוסיף זיין אין אופן פון "מעלין בקודש", אין דעם ענין פון יפוצו מעינותיך חוצה, אז מ׳זאל ארויסגיין אין חוצה, און אהינצו זאל מען ברענגען די מעיינות (כנ"ל).

ובפרט ע"פ המבואר אין פנימיות התורה גודל המעלה פון התעסקות מיט די ענינים התחתונים דוקא, כמבואר אין די אגה"ק וואס דער צ"צ שרייבט בסהמ"צ שלו (קע, א) אז דער אלטער רבי האט דאס געשריבן "בימים שלפני הסתלקותו בכפר פייענא" - ס"כ - די מעלה פון דברים התחתונים. וואס דערפון איז מובן נאכמער אז ס׳דארף זיין דער ענין פון יפוצו מעינותיך אין חוצה דוקא. און אין אן אופן פון "מעלין בקודש" כנ"ל.

ש"פ וישלח, י"ח כסלו
תש"מ

איז וויבאלד אז ביום הראשון איז ניכר בגלוי דאס וואס די גאנצע וועלט וועלט וועלט נתהווה מאין ליש פון-דאס-ניי, איז פארשטאנדיק, אז דעמולט איז א סאך גרינגער אויפטאן אז די ענינים וואס זיינען פארבונדן מיט י"ט כסלו זאלן אראפקומען בגלוי אין וועלט, "בארץ".

יט. די הוראה דערפון בנוגע לפועל:

וועך עס קומט דער טאג פון י"ט כסלו, דער ר"ה פון תורת החסידות און דרכי החסידות, וואס דעמולט דארף מען מחליט זיין החלטות טובות בנוגע צו לימוד התורה, נגלה דתורה און פנימיות ההורה, ביז אין אן אופן פון "יפוצו מעינותיך חוצה" -

דארף מען וויסן אז ס'איז ניט נוגע אין וועלכן מעמד ומצב איז ער געווען מיט א רגע לפנ"ז, ועאכו"כ אז ס'איז ניט נוגע אין וועלכן מעמד ומצב איז ער געווען מיט א טאג לפנ"ז - וואס עס הויבט זיך אן א שנה חדשה בנוגע צו אלע ענינים וואס זיינען פארבונדן מיט תורת החסידות און דרכי החסידות, ובמילא דארף זיין הנהגה אויך זיין באופן מחודש.

און בשעת אז י"ט כסלו איז חל ביום הראשון, האט ער אויך דערויף א נתינת כח מיוחדת, וויבאלד אז דעמולט שטייט בגלוי דאס וואס די גאנצע וועלט וועלט נתהווה מאין ליש פון-דאס-ניי.

ועד"ז איז אויך פארשטאנדיק בנוגע צו דער עבודה מיט דער וועלט - אז אפילו אויב די וועלט שטייט אין א מעמד ומצב וואס מ'דארף אנקומען צו אן ענין פון "הפליא ה' והגדיל לעשות בארץ" (מ'דארף אנקומען צו אן ענין של נפלאות) - האט מען אויך דערויף א נתינת כח מיוחדת דערפון וואס י"ט כסלו איז חל ביום הראשון, וויבאלד אז דעמולט שטייט בגלוי דאס וואס די גאנצע וועלט וועלט נתהווה מאין

Download this Farbrengen
33 pages

This year's קביעות!

ש"פ וישלח, י"ד כסלו
תשמ"א

איז פארשטאנדיק אז אין זמן הזה גופא, אין דרא דעקבתא דמשיחא, ווען ס'איז נאך געבליבן נאר עטלעכע טעג און עטלעכע רגעים ביז דער גאולה - איז שוין דא א מעין פון דעם ענין פון נישואין,

מצד דערויף וואס ס'איז דא דער "והיו מלכים אומניך ושרותיהם מניקותיך", און "והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה לה'...על הר קדשי ירושלים ... כאשר יביאו בני ישראל את מנחה בכלי טהור בית ה'"(ישעי' סו, כ), "ביום חתונתו זה מתן תורה וביום שמחת לבו זה בנין בית המקדש" (תענית כו, ב במשנה).

יא. און דאס טוט זיך אויף דורך מעשינו ועבודתינו איצטער, וואס דאס איז בכללות די מעשה המצוות וואס א איד טוט, וואס דורך יעדער מצוה ווערט אויפגעטאן דער יחוד קוב"ה ושכינתי', ביז ווי עס שטייט אין פרע"ח (נסמן במפתח ללקו"ת) אז פאר יעדער מצוה דארף מען זאגן "לשם יחוד קוב"ה ושכינתי'" (אדער דער לשון "הנני מוכן ומזומן כו'"),

וואס אע"פ אז מנהג חב"ד איז ניט אזוי, און אויך בא רבותינו נשיאנו האט מען ניט געזען אז זיי זאלן זיך אזוי פירן: ולדוגמא בא נטילת לולב וכיו"ב, האט מען געזען אז זיי זאלן מאכן די ברכה אויף דערויף,מ'האט זיי אבער ניט געזען זאגן "לשם יחוד קוב"ה ושכינתי'",

[דאס וואס בא זיי איז געווען אין מחשבה קען מען ניט וויסן, אבער בדיבור האט מען ניט געזען אז זיי זאלן דאס זאגן] -

אעפ"כ איז דער ענין פון "לשם יחוד קוב"ה ושכינתי'" דא בא יעדער מצוה - און דער ביאור אין דעם איז, אז דאס וואס מ'זאגט "לשם יחוד קוב"ה ושכינתי'" בבוקר פאר "ברוך שאמר", איז א פעולה נמשכת וואס ווערט נמשך על כל היום כולו, ועאכו"כ אויף די תומ"צ פון דעם טאג,

און דערפאר איז דורך יעדער פעולה אין קיום המצוות וואס מ'טוט איצטער אין זמן הגלות, און אזוי אויך די עבודה פון "בכל דרכיך דעהו" און "כל מעשיך יהיו לשם שמים", וואס דאס איז אויך א מצוה, ובמילא טוט מען דורך דערויף אויף דעם יחוד קוב"ה ושכינתי' -

איז מען נאכמער מקרב און ממהר און מען מאכט דעם כלי אויף די נישואין פון קוב"ה ושכינתי' וואס וועט זיין לע"ל.

און די נישואין וועלן זיין דא למטה נשמות בגופים אזוי ווי מעשינו ועבודתינו איז געווען דא למטה.

יב. ובפרט אז אין די י"ב חודש וואס זיינען א הכנה צו דער חתונה (נישואין), שטייט מען שוין איצטער אין דעם סיום זייערן, ווארום אט קומט די גאולה,

איז אזוי ווי דאס איז ביי א חתונה כפשוטה, איז אין די הכנות צו דער חתונה געפינט מען אין הלכה אז דער חתן וכלה טוען כמה ענינים אלס הכנה צו דער חתונה, וואס הגם אז דאס איז לכאורה פארבונדן מיט טרחא, איז דאס אבער א מצוה און אן ענין פארבונדן מיט שמחה נאך פאר די שמחה פון דער חתונה אליין -

ש"פ וישלח, ט"ז כסלו
תשמ"ב

אומרת: היות שעשו הוא בנו של יצחק, אינו מתנהג ברמאות („דרייער") לומר שמקבל על עצמו את פרעון השטר, אלא הוא אומר את האמת: „אין לי חלק לא במתנה שנתנה לו הארץ ולא בפרעון השטר".

מו. וכמדובר כמ"פ ש„מהרסיך ומחריביך ממך יצאו": אוה"ע יודעים שאין להם שייכות כלל לארץ ישראל, אבל ישנם יהודים שאינם רוצים להתנהג ע"פ התורה, ולכן פונים הם ומודיעים לאוה"ע שהם מוכנים לתת להם שטחים השייכים לא"י, ומבקשים מהם שלא יעזבו את השטחים של א"י!

הם אינם מוכנים לפרוע את ה„שטר חוב" שיהודי חייב להתנהג ע"פ ציווי הקב"ה, ולכן, מתנהגים הם באופן הפכי מהוראת התורה, ונותנים חלקים מא"י לגוים, ונותנים חלקים מא"י עבור עניני „גוי'שקייט"!

תשאל את הגוי מה כתוב ב„בייבל", ואז תשמע ממנו שארץ ישראל שייכת אך ורק לעם ישראל!

ואם מתבייש הנך לשאול אצל הגוי – אזי שאל את נכדך מה למד בפרשת השבוע [הוא בעצמו שכח כבר מה שלמד בפרשת השבוע לפני הרבה שנים, אבל נכדו למד זה עתה פרשת השבוע עם פירוש רש"י – ראש הפשטנים], ואז יאמר לך נכדך: „סבא"! למדתי בפרשת השבוע שעשו לקח את כל משפחתו ואת כל דכושו והלך מארץ כנען מפני יעקב אחיו, באמרו „אין לי חלק כו' במתנה שנתנה לו (ליעקב) הארץ"!

וכל זה – נוסף על דברי רש"י בהתחלת פ' בראשית: „כל הארץ של הקב"ה היא כו' ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"!

אבל הצרה היא שאינו דוצה להתנהג ע"פ הוראת התורה – ובמילא הוא פוגע ומהרס ב„שלימות הארץ"!

מז. וכמדובר כמ"פ אודות חתימת „חוזה השלום" ב„קעמפ־דייוויד" – שמאז המצב הולך ומתדרדר רחמנא ליצלן:

החזירו את בארות הנפט, החזירו שטחים אסטרטגיים, החזידו שטחים נרחבים שבהם אפשר לערוך אימונים עבור הצבא, ומחזירים שדות־תעופה וכו', ואין פוצה פה ומצפצף – למרות שעי"ז מסכנים את בטחונה של א"י, ומגדילים את הסיכויים

בלתי מוגה
Download this Farbrengen
32 pages

ש"פ וישלח, י"ח כסלו
תשמ"ג

(144) מנחות צט, ב. הל' ת"ת לאדה"ז פ"ג ס"ד.

און אפילו "אם ירחיב ה' לו עוד"[145], איז ער זיך מסתפק מיט צוגעבן נאר א ביסל מערער זמן אויף לערנען תורה.

און בשעת ס'רעדט זיך נאך וועגן לערנען חסידות – לאזט ער עס אויף יום השבת. וביום השבת גופא – נאך דעם וואס ער רוט זיך אפ, נאך זיין אכילה ושתי' ושינה בשבת. ווייל בימות החול האט ער אויף דעם ניט קיין צייט, ער איז פארנומען מיט עניני עסק שלו. ואפילו די ביסל צייט וואס בליבט אים איבער נוצט ער דאס אויף לערנען נגלה, בכדי ווינסן "המעשה[146] אשר יעשון" ואלה אשר לא תעשינה, אבער ניט אויף לערנען חסירות, ועאכו"כ לערנען חסידות בעיון – אויף דעם האט ער ניט קיין צייט!

וואס הייסט דו האסט ניט אויף דעם קיין צייט?! די גאנצע צייט וואס דו האסט איז באשאפן געווארן בכדי דו זאלסט לערנען חסידות! ווארום "אני נבראתי לשמש את קוני"[147], און ווי באלד אז דו ביסט געבארן געווארן נאך גילוי תורת החסידות – מוזטו נוצט דיין צייט וואס מ'האט דיר געגעבן אויף לערנען חסידות!

און ווי דער מיטעלער רבי האט געמאנט – אז מ'דארף לערנען חסידות בהרחבה[148]. כידוע די כמה מכתבים וואס ער האט וועגן דעם געשריבן, אויך בשם אביו אדמו"ר הזקן (ווי ס'איז שוין געדרוקט), און ווי ער שרייבט אויך אין זיין הקדמה צו דרך חיים, ביז ווי ס'שטייט אויך אין כמה מאמרים ושיחות.

און דאס האט דער מיטעלער רבי געשריבן בדורו,

ש"פ וישלח, י"ד כסלו
תשמ"ה

מען דעמולט אויפטאן – נעמט עס ניט קיין צייט ביי אים צו אויפטאן בפועל אין דעם שבת, ווייל ביי אים דארף ניט געווערן די צייט צו דרוכגיין גאנץ סדר השתלשלות ווי באם משכיל הנ"ל!

אי דער איש פשוט פארשטייט ניט בחכמה בינה ודעת דעם ענין פון יו"ד כסלו וי"ט כסלו כו' – איז דאס ביי אים קיין חידוש ניט, ווייל ער פארשטייט ניט א סך זאכן, ער טוט עס מצד קבלת עול!

זאגט מען דעם איש פשוט, כנ"ל, א דבר נפלא – אז ניט קוקנדיק אויף די אלע עילויים וואס די גאולות פון יו"ד כסלו וי"ט כסלו האבן מצד עצמם מלמעלה, ובהוספה בכל שנה ושנה – קען ער, א פשוט'ער איד, אויפטאן און מוסיף זיין אין דעם נאכמער, און גורם זיין א נחת רוח דעם אלטן רבי'ן און מיטעלן רבי'ן, נוסף אויף דעם עיקר – נחת רוח צום אויבערשטן!

און דאס קען מען מסביר זיין און פועל'ן אויף יעדער אידן, אפילו א פשוט שבפשוטים, מ'דארף מיט אים נאר רעדן דברים היוצאים מן הלב – דעמולט זיינען זיי נכנסים אל הלב ופועלים פעולתם[39]. אויב מ'זעט אז ס'איז ניט נכנסים אל הלב און פועל'ן אויף אים ניט – איז א ראי' אז עס פעלט אין די דברים היוצאים מן הלב פון דעם מדבר.

וויבאלד אבער אז כל ישראל בחזקת כשרות[40], ובפרט ביום השבת ווען אפילו אן עם-הארץ זאגט דעם אמת, וואס דער אמת ורצון האמיתי פון א אידן איז – כפס"ד הרמב"ם הידוע[41] – צו מקיים זיין ציוויי ה', און דעמולט איז דאס "לרצונכם תזבחוהו"[42], ביידע זאכן: ער איז מקריב ווובח הקרבן, וביחד עם זה איז דאס "לרצונכם"

Download this Farbrengen
55 pages

ש"פ וישלח, י"ז כסלו
תשמ"ו

77) ראה לקו"ש ח"ז ע' 64 הערה 40. ח"ח ע' 354 הערה 21. ליקוט פירושים לשעהיוה"א שם.

בשעת מ'שטורעמט שוין אין דעם שבת וועגן י"ט כסלו – קומט דער יצר צו גיין און טענה'ט צו דעם אידן: דו אליין זאגסט דאך אז ס'איז נאר י"ז כסלו, צוויי טעג פאר י"ט כסלו – איז וואס שטורעמסטו שוין איצטער וועגן י"ט כסלו?! אמת טאקע, י"ז (כסלו) איז בגימטריא "טוב", וואס אויך א גימטריא ווייזט אויף אן ענין, און מ'לערנט אפ הלכות פון גימטריאות וכו' – אבער ס'איז פאָרט י"ז כסלו און ניט י"ט כסלו, איז וואס שטורעמסטו שוין וועגן י"ט כסלו?!

ובפרט אז דו ביסט א חב"ד'ניק – טענה'ט דער יצר – איז ניט געגוג אז דו ווילסט זיך אזוי פירן, נאר דו דארפסט עס מסביר זיין בחכמה בינה ודעת, ובאופן אז דאס ווערט פארשטאנדיק בשכל פון דער נפש הבהמית, ובאופן פון יתפרנסון מיני'[78], אז דאס ווערט "דם ובשר כבשרו"[79] פון זיין שכל הגשמי וגוף הגשמי כו'. טענה'ט דער יצר, אז דו דארפסט מיר מסביר זיין בחכמה בינה ודעת באופן הנ"ל ווי קומט עס אז מ'שטורעמט וועגן י"ט כסלו נאך צוויי מעת–לעת פאר דעם?!

און ניט נאר – טענה'ט דער יצר ווייטער – וואס דו שטורעמסט זיך אליין, נאר דו שטורעמסט אויך אויף אנדערע! בשלמא אז דו אליין ווילסט זיין ווילד – איז זיי ווילד, אבער פארוואס דארפסטו מאכן אנדערע ווילד?!

ובפרט נאך אז דו ווילסט ניט אז זיי זאלן בלויז שטורעמען, נאר אז זיי גופא זאלן דאס אויך פארשטיין בשכלם הם, בחכמה בינה ודעת אויך בשכל פון נה"ב (כנ"ל) – וואָרום אויב ניט, טענה'סטו אז ער איז א חיצוני!

ש"פ וישלח, י"ח כסלו
תשמ"ז

תורה מיט קינדער אליבא דאמת[85], וכידוע אויך די זהירות בזה, כמובן פון ספר חסידים. אפילו ווען עס רעדט זיך וועגן א קליין מיידעלע פון צוויי יאר, און א אינגעלע פון דריי יאר.

ג) לפני המאמר אמר:

לאחרי המדובר לעיל – דארף מען אראפנעמען א זאך וואס קען מבלבל זיין אנדערע און איז מיר מבלבל:

עס קען נאך זיין די טענה אז "גלוי וידוע לפניך שברצונינו לעשות רצוניך, ומי מעכב שאור שבעיסה"[86]. וואס זאל מען טאן אז מ'האט א נה"ב.

אויף דעם האט מען די עצה פשוטה אין משנה – "עשה לך רב": מאך זיך א רב, און דערציל אים די אלע פרטים, און אויך וועגן דיין "שאור שבעיסה", און פאלג וואס ער הייסט דיר – וועט עס זיכער אראפנעמען רוב פון די שאלות און צעטלעך וואס מ'שרייבט מיר, אז מ'וויל טאן, אבער וואס זאל מען טאן און וואו זאל מען פארן, מ'וויל לערנען, אבער וואס זאל מען טאן אז מ'איז ניט קיין מתמיד וכו' וכו'.

קען מען פארשפארן א ריבוי שאלות – דורך דעם וואס עס וועט זיין "עשה לך רב". ואין הדבר תלוי אלא ברצון – עס דארף נאר זיין "עשה לך רב", "עשה" מלשון כפי', און פאלגן וואס ער הייסט – וועט מען זען וויי דאס וועט העלפן. ע"כ מאמר המוסגר.

* * *

85) ראה אנציקלופדי' תלמודית (כרך טז) ערך חנוך ע' ר. וש"נ. 86) ברכות יז, א.

הנחת הת' בלתי מוגה

Download this Farbrengen 25 pages

This year's קביעות!

ש"פ וישלח, י"ד כסלו
תשמ"ח

צוליב איין און אייגציקער מאל א טובה טאן א אידן!

און דאס האט איבערגעגעבן נשיא דורנו – וואס ענינו איז געווען נשיאות, גלייך משנולד, ווי עס שטייט בנוגע צו משה רבינו אז "ומשה הי' רועה"[21] גלייך משנולד, עד"ז בנוגע צו נשיא דורנו, ובפרט אז ער איז געווען א בן יחיד.

במילא זאגט מען דעם איד וואס האט געזען די הנהגה פון "מכה בפטיש" ביי אוה"ע – אז דער בעש"ט זאגט אז מ'האט עס דיר באוויזן בכדי דו זאלסט זיך דערפון אפלערנען אין דיין עבודה צו דינען דעם אויבערשטן.

פרעגט מען: וואס האט דער בעש"ט ותורת הבעש"ט פאר א שייכות מיט א הנהגה פון אוה"ע, אין קאנגרעס וכיו"ב?!

האט דאס דער בעש"ט אליין באַוואָרנט: דער בעש"ט זאגט[22] אז התהוות כל העולם איז בכל רגע ורגע מחדש. ד.ה. אז יעדער זאך אין וועלט איז זיין פנימיות – אלקות. כולל אויך א הנהגה פון אוה"ע בנוגע צו "מכה בפטיש" – איז די פנימיות בזה – אלקות, דער לימוד דערפון אין עבודת ה', ווי דורך א פעולה פון "מכה בפטיש" קען מען פארענדיקן דעם גאנצן ענין.

ועאכו"כ בשעת מ'האט געזען דעם "מכה בפטיש" ניט בלויז איין מאל, נאר דריי מאל נאכאנאנד!

נאר וויבאלד מ'איז מושקע אין חומריות איז מען דערצו ניט משים לב...

ס'איז דאך ניט קיין ענין זאגן מוסר. ווי אפילו א קינד פארשטייט, אז שמייסן העלפט ניט. און ווי ישעי' הנביא האט געזאגט, אז וואס זאגט מען אידן מוסר, דאס וועט ניט העלפן – זאל מען זיי בעסער גענג גשמיות, "משביע לכל חי רצון", און דוקא

Download this Farbrengen
41 pages

ש"פ וישלח, י"ז כסלו
תשמ"ט

צוישן די זמנים מיוחדים לזה איז אויך אין חודש כסלו.

און אין חודש כסלו עצמו - איז מתאים אז אין דעם יום אחד פון י"ט כסלו זאל זיין בעיקר דער "עמדו הכן כולכם" פון יעדער יחיד אין זיינע ענינים, און אין די ריבוי ימים, שמונה ימי חנוכה [שבעת ימי ההיקף און דער יום השמיני השומר את ההיקף] - בעיקר דער "עמדו הכן כולכם" פון א רבים.

אין דעם קומט צו נאך אן ענין:

מ'האט דאך צוטאן מיט דער "קלוגינקער". וואס בשעת מ'רעדט אז מ'זאל זים צוזאמענקלייבן און איינער זאל מעורר זיין דעם צווייטן וכו' - איז איינער פון די גרעסטע טענות פון דעם "קלוגינקן" איז: מי שמך לראש אויף מיר, ביז אז איפכא מסתברא וכו'!

וואס דערצו איז אן עצה, אז דער "עמדו הכן כולכם" פון כו"כ ביחד זאל זיין אין די שמונת ימי חנוכה, וואס דאס וועט באווארענען די אלע טענות, ווייל מ'האט כו"כ ימים, און יעדער טאג קען א צווייטער זיין דער ישוב ראש און הויפט רעדנער וכו' [משא"כ אין דעם יום אחד פון י"ט כסלו, וועט וועלן די שאלה מי בראש, דעריבער איז יום זה מערער מתאים צו דער עמדו הכן כולכם פון א יחיד, וואס בנוגע צו זיך אליין איז דאך ניטא די טענה מי בראש].

[סיום השיחה]:

יב. ויה"ר אז נאך אין די לעצטע רגעים פון גלות זאך זיין "לישב בשלוה", אזוי ווי ס'איז געווען בא יעקב - או בקשתו "לישב בשלוה" איז מקויים געווארן אין מצרים, "ויחי יעקב בארץ מצרים

18) ראה סוכה מט, א וכרש"י וחוס' שם. 19) ראתחנן ו, ח. 20) הל' דיעות

ש"פ וישלח, י"ח כסלו
תש"נ

האמיתית והשלימה, כידוע אז אלע גאולות זיינען פארבונדן - דשם גאולה חד הוא[6], ס'איז איין ענין.

[כענין העבודה ד"תולדות" - יעקב ועשו, עשה טוב וסור מרע, בירור עשו]:

און עס וועט זיין "כספם וזהבם אתם"[7], וואס דאס גייט אויף דער עבודה אין קדושה עצמה (כסף) און עבודת התשובה (זהב - מראה אדום), כמדובר לעיל[8].

ג. ס'איז רגיל אין די התוועדויות כגון אלו - אז די וואס האבן צוגעשטעלט משקה המשמח זאלן ארויפגיין למעלה, און מכריז און מסביר זיין וועגן וואס עס רעדט זיך, ובפרט אז מהם יראו וכן יעשו רבים.

צווישן די פעולות איז אויך דא דער ענין (אין וועלכע איך בין אויך א "מחותן") - פון מרחיב ומוסיף זיין אין דעם בנין דהכי"ק והספרים פון בית אגודת חסידי חב"ד, אין דעם זעלבן מקום ושטח ווי ביז איצטער, ווייל קדושה לא זזה ממקומה, אבער מיט א הרחבה. ויה"ר אז עד"ז זאל מען טאן בכל מקום ומקום.

אומקענדיק זיך צו חלוקת המשקה: וויבאלד אז ס'איז יום השבת, איז צוליב קדושת השבת זאל מען אויך אויסטיילן א טייל פון דער מקשה צו די מסובים כאן, כמדובר וכנהוג כמ"פ, כמובן וגם פשוט.

און פון די פשיטות זאל מען קומען צו פשיטות העצמות, כידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר[9] אז די פשיטות פון אן איש פשוט (ובפשטות - א פשוט'ער איד) איז איין זאך ממש מיט פשיטות העצמות. און די פשיטות ווערט א נקודה אחת, וועלכע נעמט דורך אלע פרטים פון סדר השתלשלות, בכל הזמנים ובכל המקומות, ביז דעם עיקר מקום ישוב - ארץ הקודש, און דארטן גופא - ירושלים עיר הקודש (שלא נתחלקה לשבטים), און דארטן גופא - אין בית המקדש השלישי, אין

Download this Farbrengen
5 pages

ש"פ וישלח, י"ד כסלו
תנש"א

טיפערן בירור אין אדום — האָט די ממשלה אים מכריח געווען[105] (כביכול) פון דאָרט אַרויסצאָרן, ביז אַז ער איז אָנגעקומען, און איבערגעפלאַנצט דעם מרכז פון חב"ד אין חצי כדור התחתון, בארצות הברית.

אָבער לאחרי מעשינו ועבודתינו זינט דעמולט, כולל ובמיוחד אין יפוצו מעינותיך חוצה — דאַרף מען שוין זיכער באַקומען אַלע אוצרות בתכלית השלימות. וכידוע דער משל, אַז דורך מעשינו ועבודתינו פון אידן טוען זיי אויף אַלע המשכות ואוצרות, נאָר מ'גיט עס אָפּ דעם אידן כמונח בקופסא, און מ'גיט אים דעם שליסל, אַז ווען ער ווייל קען ער דאָס אויפּעפענען און אַרויסנעמען פון דאָרט אַלע אוצרות,

ובלשון הרמב"ם[106] — אַז דורך אַ מעשה אחד איז מען „מכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה",

און ווי כ"ק מו"ח אדמו"ר האָט מעיד געווען שוין יאָרן צוריק, אַז אידן האָבן שוין אַלץ פאַרענדיקט, ס'איז געבליבן נאָר „צוצופּוצן די קנעפּלעך"[107], און זינט דעמולט האָט מען דאָס שוין אויך געטאָן, און עס דארף נאָר זיין בלשון כ"ק מו"ח

ש"פ וישלח, ט"ז כסלו
תשנ"ב

הגמר דמוצאי שבת, שנמשך עד יום ה־שלישי בשבוע[3] — ביום י"ט כסלו, חג ה־גאולה[4] של רבינו הזקן[5], חג החגים[6], ראש השנה לתורת החסידות[7].

ומעלה מיוחדת בקביעות זו שמתאי־מה להקביעות די"ט כסלו בפעם הראשו־נה (בשנת תקנ"ט) — כדברי רבינו הזקן במכתבו הידוע[5] שגאולתו היתה ב„יום י"ט כסלו, יום ג' שהוכפל בו כי טוב . . כשקריתי בס' תהלים בפסוק פדה ב־שלום נפשי" (שע"פ חלוקת ספר תהלים לימי השבוע[8] שייך פסוק זה לשיעור דיום השלישי), ובמילא, חל יום הש"ק שלפניו בט"ז כסלו, וערב שבת בט"ו כסלו.

וכיון שכל הענינים (ועאכו"כ ענין ה־כי כללי ועיקרי כי"ט כסלו, ראש השנה לתורת החסידות) הם בהשגחה פרטית, ו־בתכלית הדיוק, מסתבר לומר שיש קשר ושייכות ביניהם — שהברכה והנתינת־כח די"ט כסלו (שנמשכת מיום השבת של־פניו[9], לאחרי וע"י הטירחא דערב שבת) היא מט"ו כסלו, שבו „קיימא סיהרא (דחודש כסלו) באשלמותא", כדלקמן.

ב. ובהקדם שאלה ותמיהה בנוגע ל־חג הגאולה י"ט כסלו, חג החגים — שיש בו שינוי לגבי שאר החגים:

פסח וסוכות — וקרעו ביום חמשה

Shabbos P. Vayishlach, 18 Kislev 5740

different, their explanations express a common idea. David is representative of the Sefirah of Malchus (royalty). Malchus has two aspects: its own existence and its effects on the worlds below it. Therefore, David needed twice seventy years, one gift for each aspect of Malchus.

* * *

7. In a previous farbrengen (Vayeitze) I mentioned the statement of our sages, "In the previous generations, their sin was revealed, and so was the time of their redemption; in the case of the latter generation, their sin was not revealed, nor was the time of their redemption made known." (Yoma 9b) It was explained that the deception in the latter generations causes the lengthening of Golus.

This principle explains why Ya'akov was able to refine Esav in one day while it took him 20 years to refine Laban. Laban was a master of deception, and therefore he could not be refined as quickly.

Likewise, in the present Golus, the Talmud declares, "*All* the appointed times for the redemption have passed and yet Moshiach has not come." It's many more than 20 years since the Golus began, and we still have not been redeemed!

There is another concept that makes the reason for the length of the Golus difficult to understand. The reason for Golus is connected with the refinement of 288 sparks that fell during the breaking of the vessels of Olam HaTohu. Concerning the redemption from Egypt, the Torah declares, "A great multitude arose with them." (Shemos 12:38) Chassidus explains that the Hebrew word for great, "Rev," has a numerical equivalent of 202. When the Jews left Egypt, 202 sparks were elevated. Only 86 sparks (the numerical equivalent of the name of

Shabbos P. Vayishlach, 14 Kislev 5741

Similarly, the number seventy is all-inclusive. Hence, it was with seventy souls that Ya'akov entered Egypt. Just as the Torah could not have been given to less than 600,000, the descent into (and the eventual redemption from) Egypt could not have taken place if one of the seventy was lacking. Yocheved's birth, which took place just as the Jews entered Egypt's walls, made possible the entrance into Egypt and eventually the exodus from that country.[13]

This demonstrates the importance of the mitzvah "Love your neighbor as yourself," which applies even to children (for after all, it was Yocheved, a newborn child who helped make up the number seventy). Regarding an adult, one can always find a reason for love — after all the Torah has promised that every Jew will eventually do teshuvah. However, one might ask, what Torah, what mitzvah does a newborn baby fulfill? Yet, it was Yocheved's birth which made possible the progress of the entire Jewish people. All of the adults, even the Patriarch Ya'akov, were dependent upon her. Thus we see the importance of loving even a newborn child as oneself. The essence of the Jewish soul is present at birth. When one grasps part of the essence, one grasps it in its entirety. Hence, even at birth, before she was capable of expressing that essence, she was able to make up the number seventy.

On still a more general level, the totality of the Jewish people are included in the number twelve, the number of the tribes. This represents the completion of Ya'akov's potential as our sages commented, "His bed was complete." This represents the connection of the above to the portion of the week, for in Parshas Vayishlach, the birth of Binyomin, the last of the twelve tribes is related. The previous portions deal with the Jewish people as they are included within one individual: Avraham or Yitzchok, i.e. in an incomplete state. It is only in

Shabbos P. Vayishlach, 16 Kislev 5742

similar to the original Yud-Tes Kislev. In addition, Lag B'Omer this year is also on a Tuesday. Lag B'Omer is the anniversary of the passing away of Rashbi (***R***abbi ***S***himon ***b***ar ***Y***ochai). Rashbi is the author of the Zohar, which is the revelation of the esoteric. This is the connection to the Alter Rebbe and Yud-Tes Kislev, when Chassidus Chabad, the revelation of the esoteric in a framework of comprehension and understanding, began in earnest.

The project to print the Tanya in its original edition was started only a short while ago. Normally, it would have been impossible to finish it before Yud-Tes Kislev. But through the greatest of effort and dedication on the part of those working on this project, it was finished. And the finished product is handsome indeed, both in its content, and its external appearance (the actual printing, binding etc.). In the short time it took, this is verily something above human limits!

There is a lesson in this for one's G-dly service. The dissemination of Chassidus is the preparation to the future redemption. When Jews invest efforts in the dissemination of Chassidus (printing of the Tanya) in such a way, speedily and beyond normal limits, they have the right to demand that G-d bring the redemption speedily, beyond normal limits!

May it be G-d's will that the true and complete redemption through our righteous Moshiach come speedily, when all of us, "with our youth and our elders, our sons and our daughters," will go out from exile.

2. Tanya is relevant to all Jews, including the original edition, and also the differences between the original and the revised (present) edition. One of the differences is found in the Introduction to Tanya, also written by the Alter

Shabbos P. Vayishlach, 18 Kislev 5743

1. Today is both Shabbos and Erev Yud-Tes Kislev; and both are associated with the idea of a farbrengen. A farbrengen is a Chassidic gathering. The Midrash notes that the gathering of all Jews convened by Moshe Rabbeinu took place on Shabbos: "G-d said (to Moshe), make large gatherings and publicly expound before them the laws of Shabbos." This applies also to all generations: "So that the following generations will learn from you to arrange gatherings on every Shabbos." Thus Shabbos is an appropriate time for a farbrengen, when Jews gather together, and associate it with the areas of Torah study, prayer, and performance of mitzvos.

Likewise with Yud-Tes Kislev (and thus also Erev Yud-Tes Kislev). Yud-Tes Kislev is the idea of "your wellsprings shall spread forth to the outside," which means *all* levels, even those on the "outside," are gathered together and embraced by Chassidus. And a Chassidic farbrengen itself, says the Alter Rebbe, can achieve more than Michoel the angel of Jews can achieve!

In practical terms: On this Shabbos which is Erev Yud-Tes Kislev we must undertake good resolutions in everything associated with the study and dissemination of Chassidus. Since Yud-Tes Kislev follows *immediately* after Shabbos, it indicates the great connection between the two — and hence the necessity for starting to undertake good resolutions in regard to Yud-Tes Kislev on Shabbos. Moreover, already on Shabbos itself, after midday, Yud-Tes Kislev makes its effect — we do not say "Tzidkoscho Tzedek" at minchah.

Besides the above lesson that we must undertake good resolutions in regard to Yud-Tes Kislev on Shabbos, there is an additional lesson to be learned from

Free Translation
Full Farbrengen
PDF · 5 pages
Chazarah Audio
Listen in English
This year's קביעות!

Shabbos P. Vayishlach, 14 Kislev 5745

But we are in a sorrowful state! Because although we speak about a specific topic, time and again, it is heard and then it is forgotten. In actuality there in no movement!

Why? It might be understood by comparing the different terminology used to describe a cooling apparatus (refrigerator) in Hebrew and in several other languages. In Hebrew the word for refrigerator is “mekarer” connected to the root word “korcho.” A Jew’s service of G-d must be infused with enthusiasm and warmth, but sometimes the yetzer hora causes a cooling off; even if it has only a minor effect, it is a cooling just the same. In English we call a refrigerator a “frigidaire,” the root of which is “frigid” which means “gelled” or “unmoving”; where there should really be movement and life, all is still. And in Russian, the language of the country where the Alter Rebbe and Mitteler Rebbe, and also the previous Rebbe were imprisoned, a refrigerator is called a “li’ednik” coming from the root “Wed,” or “ice.” Water should flow and here it is frozen solid, not only standing, but stubbornly immutable.

To our case. There are those who sit at a farbrengen and hear these words, but when it comes to action they automatically freeze and become a piece of ice! But we are speaking of a human being who has the quality of thought and the quality of speech, which should help him to “warm up” and bring him to action, yet, when he hears the words about this topic he exercises his free will to freeze. Not just to cool down in a relative sense, not just to remain stable, but to become a solid immutable block of ice!!

There is of course a holy aspect of ice as expressed in the vision of Yechezkel: “... the semblance of the expanse above the head of the Chayos, it resembled

Shabbos P. Vayishlach, 17 Kislev 5746

It should be noted that just as the Alter Rebbe first translated the Mishnah according to its plain meaning and then the "Malach" added the esoteric interpretation, so too, we must start with the focal point of basic Chochmah — wisdom, and then introduce the broader outlook of Binah — deeper conception and understanding.

Widening our Torah horizons should also lead to expansion in observance of mitzvos and in the scope of dedicating our secular deeds for the sake of heaven. This infers that all our material endeavors should also be blessed with greater success. For the Rambam has explained:

> He has further promised us in the Torah, that ... He will remove from us the obstacles that hinder us in the observance ... and He will bestow upon us all the material benefits which will strengthen our ability to fulfill the law, such as plenty, peace, abundance of silver and gold. So that ... we will have leisure to study wisdom and fulfill the commandments. (Laws of Teshuvah 9:1)

Thus, material benefits will bring expansion in our Torah and mitzvos.

Interestingly, there is an oft quoted adage of the Alter Rebbe:

> The Holy One, Blessed be He, gives the Jewish people material blessings and the Jewish people transform the material into spiritual.

This is a corollary of the Rambam's ruling about the blessings bestowed by G-d. The Alter Rebbe, of course based his teaching on the earlier interpretations and

Shabbos P. Vayishlach, 18 Kislev 5747

well prepared for by his earlier envoys. As Scripture makes it clear:

> ..I will win him over with the gifts that are being sent ahead, and then I will face him. (Bereishis 32:21)

The Nasi Goes Out Through His Agents

The same approach also applies to the modern day mission of the *Nasi*. He cannot go to all of the distant places on his own, so he sends his emissaries who will be involved in spreading Torah and Yiddishkeit throughout the world — even the far away corners of the globe (the land of Seir). These agents carry the power of the sender and are like the sender. If so, through the vicariousness of the agent the sender really does reach each and every place. In the spiritual sense this is even more evident, for the soul is not limited by the physical restriction of space.

Eventually, the “sender” and the “wellsprings” reach the “outside.” This rule also includes the true “Primal” sender. For the world becomes a dwelling place for *G-d’s* presence and essence.

Just as we draw a lesson from *Vayishlach* concerning the sender, so, too, can we glean directives concerning the emissaries.

While it is true that Yaakov *sent* the messengers to his brother, he was at that time not only a *sender*, but also an *agent*, as we find:

> Yitzchok then sent Yaakov on his way, headed toward Padan Aram.... (Bereishis 28:5)

Free Translation

Download this Farbrengen

5 pages

This year's קביעות!

Shabbos Parshas Vayishlach, 14 Kislev 5748

There is no hanacha available

for this farbrengen.

Listen to the Chazarah

Audio recording in English

Scan the QR code

berel.me/JK74T

Free Translation

Shabbos Parshas Vayishlach, 17 Kislev 5749

There is no hanacha available

for this farbrengen.

Listen to the Chazarah

Audio recording in English

Scan the QR code

berel.me/7QHG7

Free Translation

Shabbos P. Vayishlach, 18 Kislev 5750

granted by *Yud-Tes* Kislev expresses His sovereignty over our existence.

"Deed is most essential." It is proper to arrange farbrengens everywhere in connection with *Yud-Tes* Kislev for men, women, and children so that they will accept good resolutions together with others in regard to all aspects of Torah and *Mitzvos* as they are illuminated with the light of the Torah, the teachings of Chassidus. These *farbrengens* should be held on *Motzaei Shabbos,* on the night between *Yud-Tes* Kislev and the 20th of Kislev (the night when Chassidim would customarily hold the farbrengens associated with *Yud-Tes* Kislev), and continue these farbrengens until Chanukah.

The resolutions accepted in these farbrengens should center on the three pillars of service, Torah, prayer, and deeds of kindness as associated by our Sages with the verse, "He redeemed my soul in peace." This refers to "those who are involved with Torah, deeds of kindness, and those who pray together with the community." In particular, they should involve the construction or the enhancement of buildings connected with these activities. [In this context, it is worthy to mention the construction of a building for the library of *Agudas Chassidei Chabad.*]

May these activities lead to an added commitment to the study of Chassidus and the spreading of the wellsprings of Chassidus outward, both in regard to one's self — having Chassidus permeate every aspect of one's being — and similarly, spreading Chassidus to others.

May this, in turn, lead to the coming of Mashiach when we will kindle the *Menorah* in the *Beis HaMikdash.* From there, "light will go out to the entire world," revealing G-d's oneness throughout creation.

Free Translation
Full Farbrengen
PDF · 3 pages
Chazarah Audio
Listen in English
This year's קביעות!

Shabbos P. Vayishlach, 14 Kislev 5751

and *yahrzeit*), Rosh Chodesh Kislev (the beginning of the month) and *Yud-Daled* and *Tes-Vav* Kislev (which are connected with the shining of the full moon, which reflects the idea of a wedding). Surely, these unique days should be utilized in a complete manner to spread *Chassidus* and *Yiddishkeit.*

In this context, it is worthy to stress the importance of organizing *farbrengens* for *Yud-Tes* Kislev in each and every place as is customary. As is appropriate for 5751, a year when, "I will show you wonders," these should be "wondrous *farbrengens.*" The potential for this is enhanced by the fact that *Yud-Tes* Kislev falls on Thursday. Thus the three days from *Yud-Tes* Kislev to Shabbos should be used for a three day continuum of *chassidic farbrengens*, the first to be held on Wednesday night, the beginning of *Yud-Tes* Kislev, the major *farbrengen* to be held on Thursday night (the night between *Yud-Tes* and *Chof* Kislev when it is customary to hold the major *Yud-Tes* Kislev *farbrengen*), and to hold *farbrengens* on Friday night and Shabbos day.

To make sure that these *farbrengens* are successful and "wondrous," one should consult with others and begin the preparations immediately.

May these activities lead to the coming of Mashiach even before *Yud-Tes* Kislev and the revelation — in a full and complete manner — of G-d's sovereignty throughout the world.

Lubavitcher Rebbe

« Previous
Shabbos Parshas Vayeitzei, 7th Day of Kislev, 5751 (1990)

Next »
Shabbos Parshas Vayeishev, 21st Day of Kislev, 5751 (1990)

Free Translation

Full Farbrengen
PDF · 5 pages

Chazarah Audio
Listen in English

Shabbos P. Vayishlach, 16 Kislev 5752

This dimension will be revealed in the Era of the Redemption. In this context our Sages[23] refer to the *Mashiach* as "the one who breaks through" (הפורץ), as it is written,[24] "The one who breaks through shall ascend before them." This is the task of *Mashiach* — to break through the finite bounds of the world and reveal how it is in fact G-d's dwelling.

Here too we see a connection to France, צרפת, since the letters of its name can be rearranged to form the word פרצת.[25] This word provides the verb in the verse, ופרצת ימה וקדמה... — "And you shall spread forth vigorously *(Ufaratzta)* — westward, eastward, northward and southward."[26] And indeed, France today is fulfilling this verse, disseminating the wellsprings of *Chassidus* in all directions, and thus preparing the world for the advent of the Redemption.[27]

Significantly, *Tzorfas* (צרפת) is also numerically equivalent to 770, the address of the center for the dissemination of *Chassidus* established by the Previous Rebbe. This number in itself reflects a connection to the Redemption, for it is a multiple of the number seven.[28] Our Sages teach that[29] "All sevenths are cherished," and *Chassidus* explains[30] that the preciousness of the seventh in a series is reflected in the Jewish people's task of drawing the Divine Presence down to the earth, so that it will become manifest here as it was manifest in the Sanctuary.

Today's Task

The above concepts are relevant beyond the geographic confines of France. For the role of the entire Jewish people and the cosmic reason for their dispersion throughout the world is associated with the process of *tziruf,* refinement.9 Nevertheless, in the present era, this function has been completed. To borrow

To receive the ‘Taste’ each week, visit:

taste.study/subscribe

To view and download this ‘Taste’ and all previous issues, visit:

taste.study

נדפס לזכות

החתן הרה”ת ר’ שמאול
והכלה המהוללה מ’ רישא שיחיו
מרזוב

לרגל חתונתם ביום ט”ו כסלו ה’תשפ”ז

To dedicate an issue of the Taste, contact Berel: (216) 785-5001